

«Tenim tres-cents instruments i milers de partitures musicals»

Entrevista

Joan Maria Serra. Els dos germans Serra i Ripoll s'encarreguen i tenen cura del Museu de Música de Benissanet, el segon centre més important de Catalunya però que no està obert al públic

ANTON MONNER
BENISSANET

Els dos germans Josep Maria i Mercè Serra i Ripoll són els propietaris del Museu de Música de Benissanet, el segon més important de Catalunya després del de Barcelona. Aquest poble de la Ribera d'Ebre és segurament el poble més musical del país. Tothom sap solfeig i toca com a mínim un instrument. I li pregunto a Josep Maria, casat, de 81 anys i dos fills, demanant-li que m'expliqui la història passada i actual d'aquest museu.

Quan es va fundar el museu i per què a Benissanet?

La gent del poble tots porten la música dins. Estem considerat el municipi més musical de Catalunya. I el meu pare i el seu germà i jo mateix vam ser músics professionals. La col·lecció la va iniciar el meu pare, Josep Serra Castellví (1907-1998). Als 8 anys va començar a tocar la trompeta però en no tenir prou bufera va canviar-la pel trombó de vares, del qual en va ser un gran expert. Es va iniciar de la mà del seu germà i va formar part de diferents bandes musicals. Durant la guerra va ser músic de primera del regiment on servia, tocant a la banda militar. A Gandesa va fundar l'orquestra Serralta, a Corbera, Miloca, a Benissanet va agrupar els músics de la banda de Josepet. També va formar conjunts, com l'orquestra Riber's i Beni d'Or, amb les que va recórrer mitja Espanya. L'any 1981 va fundar la Banda Unió Artística a Benissanet. També va ser mestre de més de 500 alumnes, 70 des quals estan actiu en diferents formacions musicals.

Suposo que vostès provenen d'una família de músics?

Tota la família hem estat músics. El germà del meu pare, les respectives esposes, les cunyades i nosaltres, jo i la meua germana i ara els nostres fills. Una nissaga tota de músics.

Quants instruments hi tenen recollits al Museu?

El Museu de Música de Benissanet. FOTO: JOAN REVILLAS

Són uns tres-cents instruments en total. A més, tenim milers de partitures musicals dipositades. Al principi els que tenia repetits els portava al Museu de Barcelona o els revenia als seus alumnes. Però a la fi va decidir muntar el seu propi museu. L'instrument més antic és una citara austríaca que té uns dos-cents anys que la vam trobar a la Serra de Cavalls, segurament abandonada durant la Batalla de l'Ebre per algun músic de les Brigades Internacionals. Les vitrines del museu mostren instruments de vent com bombardins francesos, txecoslovacs, onobeus, trombons de tres pistons, elicorn cuescon francès, violins, saxofons, flautes, xirisme de Tunis, flauta de Nicaragua, gaita de Tunis, flautins de cinc claus, accessoris de jazz, entre altres. En general són instruments de corda i vent de gran qualitat i varietat. Ha estat un treball de formiga durant molts anys. El meu pare feia intercanvis, quan sabia que algú en tenia algun sense fer-

lo servir l'anava a buscar. Jo mateix el vaig acompanyar i recordo haver buscat per les golfes i trasters. Arreglava instruments espatllats. En comprava i en venia. Era una apassionat i vivia per tot el relatiu a la música.

Per què no el tenen obert al públic, el museu?

Desitjariem tenir-lo obert. Però igual la meua germana com jo mateix ens hem fet grans i no podem ocupar-nos-en. El tenim a casa on el nostre pare ja va muntar-lo pel seu gaudi personal, i el vam tenir obert durant uns anys gràcies a un subvenció que rebíem del Mercat Comú d'Europa, amb la col·laboració de l'Ajuntament. Però la meua germana es va jubilar i la Corporació, sense recursos per pagar-ho, va tancar-lo.

No creu que un museu tan significat per a la cultura i el turisme de la població i de la comarca de la Ribera, no hauria

d'estar a disposició dels visitants durant tots els dies de l'any?

Clar que sí. Eren molts els visitants que el visitaven mentre estava obert. Venien autocars expressament d'Anglaterra, França i altres països que donaven vida a la població. Donava riquesa al municipi i a la comarca i sobretot pels que visitaven Miravet, el seu castell Templar impressionant i les fàbriques de ceràmica, s'hi aturaven i visitaven el poble i els paisatges fluvials del riu Ebre.

Què fan des de l'Ajuntament, el Consell Comarcal i les institucions, per obrir-lo i ser una nova atracció turística per a la comarca?

Passen els anys i sembla que per a fomentar la cultura no hi hagi pressupost. Excepte els anys que va estar obert per la meua germana vertaderament se n'ha fet poc cas, malgrat la seva gran importància. El mateix director

Josep Maria Serra, fill de Josep Serra. FOTO: CEDIDA

del Museu de Barcelona, membre de la Secció Històrica-Arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans, cataloga la col·lecció de primer ordre per la història musical de les Terres de l'Ebre i de Catalunya. I en els acords de la UNESCO, concretament a la Conferència de Hèlsinki del 2003 es va establir la seva defensa com a prioritària per la conservació del Patrimoni Immaterial. Malgrat els reconeixements nacionals i internacionals i que nosaltres hem donat tots els passos que hem pogut, facilitant l'indret de l'exposició que és de la nostra propietat, no ens n'hem sortit. En un moment determinat em van donar una placa de reconeixement que conservo però sense pràcticament haver-se'n fet cap menció. Cal reconèixer que Carme Queralt d'Amposta, que és una gran aficionada al món de la música, va moure els fils i fa uns dies ens va venir a visitar amb el cap de l'Àrea de Cultura de les Terres de l'Ebre, Manel Zaera, acompanyats per la regidora de Cultura de l'Ajuntament, per interessar-se'n. Esperem que d'una vegada per totes el nostre museu pugui servir per revitalitzar Benissanet i la comarca de la Ribera d'Ebre i ser un lloc d'atracció turística i cultural i es pugui reobrir pel bé de Benissanet, de les Terres de l'Ebre i de Catalunya.